

Стѣната са затвори изново, и младыйтъ Мавръ исчезнѣ.

Единъ часъ подиръ туй камеріерыйтъ събудихъ царицата. Първата камеріера влѣзе найнапредъ въ стаята на Н. Величество, която преди малко бѣ станѣла. Дружината бѣше готова, сичко бѣ приготвено за пѣтъ. Бѣлобрадыйтъ Деласкаръ д'Алберикъ и сичкыйтъ му домашны, чакахъ въ градиныйтъ слѣзваньето на царицата.

Този день бѣше день на почивка. Сичкыйтъ трудове бѣхъ престанѣли; сичкыйтъ Мавры, мѣжы и жени, въ празничны и народны облека, съставяхъ купчины очарователны за зрѣніето.

Когато са поевн царицата, Деласкаръ ѝ представи сичкыйтъ, които управяхъ промышленныйтъ му заведеніа. Управителыйтъ на фабрикийтъ поднесохъ на Маргарита и на придворныйтъ госпожы поясы и мантилы коприняны и многоцѣнны, на които искусната работа бѣше помногоцѣнна и отъ самото богатство на матеріала имѣ. Послѣ Деласкаръ, като улови за рѣка единъ прекрасенъ момѣкъ, съ изѣящна и граціозна снага, съ чело широко и съ фізіономія благородна и изразителна, рече на царицата :

«Този е сынъ ми Гезидъ, който стигнѣ тѣзи минута отъ далечно пѣтуваньє, и иде да благодари В. Величество за честъта, която благоволихте да ни сторите.»

Сичкыйтъ благородны госпожы, които съставяхъ свитата на царицата, като видѣхъ Гезида, захванѣхъ да шепнѣтъ помежду си :

«Тѣзи Мавры не сѣ толкози грозны, рече изниско къмъ една отъ другаркыйтъ си графиня д'Алтамира, и право имаше Филиппъ II да имѣ запрети изѣящното и граціозно туй облекло, поцрельстително безъ сумнѣніє отъ прилепнѣлыя и правъ отърлецъ и тежката мантиа на нашыйтъ млади, които гы правѣтъ да приличать по лекостъта на каменныйтъ статуи на църквытъ ни.

— Наистина, отговори младата маркиза Мединія; този има видъ на благороденъ рыцаръ, видъ на герой въ нѣкой романъ.